

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 393/21

לפני: כבוד השופטת ד' ברק-ארז
כבוד השופט ע' גרוסקופף
כבוד השופט א' שטיין

העותרת: פלונית

נגד

המשיבים: 1. מדינת ישראל
2. הנהלת בתי המשפט
3. פלוני

עתירה למתן צו על-תנאי

בשם העותרת: עו"ד רוני אלוני סדובניק

בשם המשיבות 1-2: עו"ד יונתן קרמר

בשם המשיב 3: עו"ד אבי חימי

פסק-דין

השופטת ד' ברק-ארז:

1. העתירה שבפנינו מעוררת טענות שונות הנוגעות לטיפול בתלונה שהגישה העותרת בגין הטרדה מינית ומעשה מגונה שלטענתה ביצע בה עובד שהיה ממונה עליה במקום עבודתה, ובכלל זה בנוגע לפרסום פסק הדין המזכה שניתן בעניינו של אותו עובד.

עיקרי התשתית העובדתית והליכים קודמים

2. העותרת והמשיב 3 (להלן: המשיב) עבדו שניהם במחלקות שונות של אותה החברה. בראשית חודש פברואר 2017 הועברה העותרת לעבוד כמזכירתו של המשיב.

לטענת העותרת, במהלך עבודתה היא סבלה מהטרדות מיניות והתנכלויות מצד המשיב. בין השאר, טוענת העותרת כי בסיום שיחה שהייתה לה עם המשיב במשרדו, הוא הכניס את ידו מתחת לבגדיה ונגע בחזה שלה. למחרת היום, כך נטען, המשיב פנה אליה ושאל: "את לא רוצה לתת לי להרגיש? בלי לחץ". עוד נטען כי בהזדמנויות שונות שלח המשיב לטלפון הנייד של העותרת תמונות של אישה עירומה וסרטון בעל אופי מיני, וזאת בנוסף לסרטון בעל אופי מיני ששלח בקבוצת ההודעות המחלקתית שהעותרת הייתה חברה בה. עוד טענה העותרת כי המשיב העיר לה הערות הנוגעות למראה החיצוני שלה במספר מקרים ואף הזמין אותה לבלות עמו לאחר שעות העבודה. לפי הנטען, לאחר שלא נענתה להצעותיו המיניות החל המשיב להתלונן על ביצועיה של העותרת בעבודה ולהתנכל לה.

3. ביום 4.7.2017 הגישה העותרת תלונה לממונה על טיפול בהטרדה מינית בחברה (להלן: הממונה) בגין האירועים המתוארים לעיל, וביום 25.7.2017 היא הגישה תלונה במשטרה. הטיפול בשתי התלונות התנהל בשני ערוצים נפרדים, כמפורט להלן.

4. התלונה במקום העבודה – הממונה ביררה את המקרה וביום 6.8.2017 הגישה את ממצאיה ובכלל זה קבעה: כי ההזמנה של העותרת לבילוי לאחר שעות העבודה עלולה להיחשב כהצעה בעלת אופי מיני תוך ניצול יחסי מרות; כי קובץ תמונות העירום ששלח המשיב לעותרת עולה כדי הטרדה מינית "שאינה ברף הגבוה ביותר של החוק"; וכי הסרטון ששלח המשיב בקבוצה בה חברים עובדי היחידה שכפופים לו מבטא סביבת עבודה עוינת והתנהגות שאינה מצופה ממנהל בחברה. על כן, המליצה הממונה על נקיטת הליכים מתאימים כנגד המשיב, וכן על הפרדה בינו לבין העותרת במקום העבודה.

5. בעקבות הכרעת הממונה בוצעה "הפרדה" בין המשיב לעותרת. כמו כן, נפתח הליך משמעותי נגד המשיב והוא הושעה מעבודתו עד לתום בירור ההליך המשמעותי. החברה ביקשה להביא לפיטוריו בשל הפרת משמעת חמורה, אך ארגון העובדים היציג התנגד לכך. בעקבות זאת התנהל הליך בבית הדין האזורי לעבודה בבאר שבע, אשר במסגרתו הסכימו המשיב, הארגון היציג והחברה לפנות לבוררת (השופטת בדימוס א' אגסי) שתכריע באשר לצעדים המשמעותיים שיינקטו כנגד המשיב, והסכמה זו קיבלה תוקף של החלטה (סע"ש 18-07-37798). בהמשך לכך, ביום 9.10.2018 הורתה הבוררת על השעייתו של המשיב מעבודתו בחברה לשנה תוך שלילת שכרו (להלן: פסק הבוררות).

6. ביום 15.11.2018 הגיש המשיב לבית הדין האזורי לעבודה תביעה נגד החברה וארגון העובדים היציג, שבה עתר בין היתר לביטול פסק הבוררות ולהשבתו לעבודה (סע"ש 34824-11-18). תביעה זו עודה מתנהלת.
7. התלונה במשטרה – לאחר בירורה של התלונה במשטרה ובפרקליטות מחוז דרום, ביום 30.4.2019 הוגש לבית משפט השלום בכאר שבע כתב אישום כנגד המשיב (ת"פ 58417-04-19). כתב האישום התייחס רק למקרה שבו על-פי הנטען נגע המשיב בחזה של העותרת וייחס לו עבירה של מעשה מגונה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. כתב האישום לא כלל התייחסות להערות בנוגע למראה של העותרת שלטענתה הופנו אליה על-ידי המשיב ואף לא לטענות שעניינן שליחת תמונות או סרטונים בעלי תוכן מיני לעותרת על-ידי המשיב. עם זאת, התמונות והסרטונים, כמו גם מסרונים שנשלחו בין העותרת למשיב, הוגשו כראיות בתיק.
8. ביום 2.5.2019 העותרת פנתה לפרקליטות וביקשה לעיין בכתב האישום. ביום 16.5.2019 היא נענתה בשלילה, במכתב התשובה צוין כי בשל היותה העדה המרכזית בהליך תוכל לקבל את כתב האישום לידיה רק לאחר סיום עדותה בבית המשפט.
9. ביום 7.9.2019 ניתן בבית משפט השלום פסק דין אשר במסגרתו זוכה המשיב מהעבירה שיוחסה לו (השופט ר' סולקין). בתמצית, בית משפט השלום קבע כי עדותה של העותרת אינה "בעלת האיכות הנדרשת" על מנת לבסס את הרשעתו של המשיב. בית משפט השלום ציין כי אמנם אין מניעה להרשיע בעבירות מין על בסיס עדות יחידה, אלא שבמקרה דנן – כך נקבע – עומדת גרסת העותרת ב"בדידות מזהרת" ללא ראיות נוספות שתומכות בה. בהקשר זה התייחס בית משפט השלום לסרטונים ולתמונות ששלח המשיב לעותרת אשר כאמור הוגשו כראיות בתיק. בית משפט השלום קבע כי אלה "סרי טעם" וכי אין זה ראוי שממונה יעביר למי שעובדת תחתיו סרטונים ותמונות הכוללים תוכן של עירום, אך הוסיף כי האווירה ששררה בין כלל העובדים בחברה הייתה "אווירה בלתי פורמלית ומשוחררת". יצוין, כי ההליך בבית משפט השלום התנהל בדלתיים סגורות.
10. ביום 7.9.2020 העביר בית משפט השלום נוסח של פסק הדין שהותר לפרסום לדוברות הנהלת בתי המשפט. בכותרתו נכתב כך: "נוסח מאושר לפרסום בו הושמטו פרטים מזהים". מנוסח זה הושמטו שמותיהם של העותרת והמשיב, כמו גם שמות של אנשים נוספים. נוסח זה הופץ על-ידי הדוברות למאגרי המידע המשפטיים. כבר עתה יצוין כי העותרת סברה שנוסח זה כולל פרטים המאפשרים את זיהויה, מבלי שנפרט את טענותיה בעניין זה, מטעמים מובנים.

11. ביום 16.9.2020 פורסמה בעיתון "גלובס" כתבה שהתייחסה לפסק הדין של בית משפט השלום, שכותרתה "המזכירה התלוננה על הטרדה מינית, השופט קבע: עלילת שווא" ובה נכתב בין היתר כי "מפסק הדין עולה לכאורה כי מדובר בתלונת שווא".

12. במהלך חודש אוקטובר 2020 פנתה העותרת לפרקליטות בבקשה כי יוגש ערעור על פסק הדין המזכה, אך ביום 24.11.2020 נענתה בשלילה. במכתב מטעם הפרקליטות נמסר כי פסק הדין שניתן מושתת על קביעת ממצאי מהימנות ביחס למעורבים, וכי בהתחשב בכך, הוחלט שלא להגיש ערעור "גם אם אנו חולקים על קביעותיו של בית המשפט".

13. ביום 1.11.2020 פנתה העותרת לבית משפט השלום וביקשה להורות על פתיחת דלתיים באופן שיאפשר לה לקבל לידיה העתק של כל התמלילים של דיוני ההוכחות ואת כל ההקלטות שלהם. זאת, לטענתה, על מנת לעשות שימוש בחומרים כדי לנקות את שמה בעקבות פרסום הכתבה בעניין פסק הדין. הפרקליטות הסכימה להעברת העתק התמלילים לעותרת, אולם התנגדה להעברת העתק ההקלטות של דיוני ההוכחות לידיה.

14. בד בבד, ביום 5.11.2020 פנתה העותרת להנהלת בתי המשפט וביקשה להסיר את פסק הדין מכל המאגרים המשפטיים שבהם הוא פורסם. יצוין, כי בפנייה זו העלתה באת-כוח העותרת טענות הנוגעות גם לפרסום הכרעות דין אחרות עם פרטים מזהים בתיקים נוספים של עבירות מין, כמו גם טענות כלליות באשר לאופן שבו מופצים לפרסום פסקי דין ב"תיקים רגישים".

15. ביום 2.12.2020 קיבל בית משפט השלום באופן חלקי את בקשתה של העותרת לפתיחת דלתיים וקבע כי יש לאפשר לה לקבל את התמלילים של עדותה, עדות בעלה ועדויות ההגנה האחרות. עם זאת, בית משפט השלום קבע כי אין לאפשר לעותרת לקבל את התמלילים של עדויות המשיב, וזאת בין השאר על מנת להגן על פרטיותו לאחר שזוכה. כמו כן, דחה בית משפט את בקשת העותרת בכל הנוגע לקבלת ההקלטות של העדויות.

16. ביום 30.12.2020 קיבלה העותרת מענה מהלשכה המשפטית של הנהלת בתי המשפט. במכתב נמסר כי הגורם הבלעדי המוסמך לבצע שינוי כלשהו בפסק דין, בהחלטה או בפרוטוקול הוא השופט אשר כתב בית הדין יצא תחת ידיו. עוד צוין כי בהתאם לתהליך העבודה הנוהג, בהליכים הנדונים בדלתיים סגורות מועבר למערך הדוברות בהנהלת בתי המשפט נוסח של פסק הדין או ההחלטה לאחר שהושמטו מהם הפרטים המזהים לפי שיקול דעתו של השופט הנוגע בדבר, ונוסח זה מופץ כמות שהוא

לכלל המאגרים המשפטיים המצויים בהסכם עם הנהלת בתי המשפט ולעיתונאים. מערך הדוברות, כך צוין, נעדר כל סמכות לבצע שינויים בנוסח ואין הוא עושה כן.

17. ביום 5.1.2021 העותרת הגישה לבית משפט השלום בקשה למחיקת פרטים נוספים מנוסח פסק הדין שאושר לפרסום ושלשיטתה יש בהם לזהותה, וכן להורות להנהלת בתי המשפט לפנות למאגרי המידע ולגורמי תקשורת שאליהם הפיצה את פסק הדין בדרישה להסירו מהם. ביום 7.1.2021 דחה בית משפט השלום את בקשתה מבלי להידרש לתגובת הפרקליטות, וקבע כי הנוסח שאושר לפרסום אינו מכיל פרטים שעשויים לאפשר לאדם הסביר, שאינו מודע לפרטי המקרה, לזהות את המתלוננת.

העתיירה שבפנינו

18. העתיירה דן הוגשה ביום 19.1.2021. מלבד המשיב, היא מופנית אף כנגד הפרקליטות, היא המשיבה 1, והנהלת בתי המשפט, היא המשיבה 2 (שיכנונו להלן יחד: המשיבות). העותרת מעלה בעתירה טענות הנוגעות לאופן התנהלותן של המשיבות לכל אורכו של ההליך הפלילי שהתנהל בבית משפט השלום, החל בשלב הגשת כתב האישום ועד לשלבים של פרסום פסק הדין. כמו כן מלינה העותרת על קביעות שונות בפסק דינו של בית משפט השלום.

19. ראשית, העותרת מלינה על כך שלא התאפשר לה לעיין בכתב האישום בטרם הוגש, חרף בקשתה המפורשת לעשות כן. לטענתה, היא הייתה זכאית לעיון כאמור לפי סעיף 9 לחוק זכויות נפגעי עבירה, התשס"א-2001 (להלן: חוק זכויות נפגעי עבירה). בהקשר זה הסעד המבוקש בעתירה צופה פני עתיד ומכוון לכך שבמקרים אחרים יינתן למתלוננים ומתלוננות לעיין בכתבי האישום הנוגעים להם.

20. שנית, העותרת מלינה על פסק הדין הפלילי המזכה בעניינו של המשיב. לטענתה, הכרעת בית משפט השלום אינה תואמת את ההלכות המשפטיות בעניין הטרדה מינית בעבודה. בהתאם, העותרת מבקשת כי תינתן הכרעה שתבהיר האם שליחת תמונות וסרטונים בעלי אופי מיני עולה כדי הטרדה מינית במקום העבודה. נוסף לכך, מבקשת העותרת שבית משפט זה יתייחס לשוני בין פסק הבוררות לבין פסק הדין המזכה בהליך הפלילי ולאפשרות ליישב ביניהם.

21. שלישית, ובמידה רבה בכך ממוקדת ליבת העתיירה, העותרת טוענת כי יש להורות לבית משפט השלום להשמיט פרטים מזהים בנוסח פסק הדין שהותר לפרסום

וכן להורות להנהלת בתי המשפט לאסוף את העותקים שהופצו מנוסח זה. העותרת אף מלינה על כך שפסק הדין הועבר אליה בפועל רק לאחר שהופץ ברבים. לשיטת העותרת, הנוסח שפורסם ואופן סיקורו הביאו בפועל לזיהויה והיא קיבלה תגובות אלימות ומאיימות מגורמים שונים בשל כך. עוד נטען, כי הנהלת בתי המשפט הייתה אמורה להיות מודעת לפרסום כפי שבוצע וכי עליה לדרוש מכלי תקשורת לתקן פרסומים מסולפים על הליכים משפטיים. העותרת מוסיפה ומתארת את הפרטים שנכללו בפסק הדין המאפשרים לדעתה את זיהויה.

22. לבסוף, העותרת מבקשת כי נורה לבית משפט השלום להעביר לה את הקלטות של דיוני ההוכחות שנערכו במסגרת הדיון בתביעה על מנת שתוכל לטהר את שמה.

23. ביום 3.3.2021 הוגשה תגובה מקדמית מטעמן של הפרקליטות והנהלת בתי המשפט, ובה נטען כי יש לדחות את העתירה על הסף. בתמצית, המשיבות טוענות כי ליבת הסעדים המבוקשים בעתירה מבוססים על טענות ערעוריות, שאין מקומן במסגרת הדיונית של עתירה לבג"ץ.

24. ביחס לטענות העותרת לפיהן היה על הפרקליטות לאפשר לעותרת לעיין בכתב האישום שהוגש, טוענת הפרקליטות כי הבקשה נדחתה בהתאם לסעיף 9(2) לחוק זכויות נפגעי עבירה המכיר בסייג לזכות העיון בהתקיים טעמים מיוחדים המצדיקים זאת, כפי שהיה במקרה דנן. לטענת הפרקליטות, היא הפעילה את שיקול דעתה בהתאם לקבוע בחוק והחלטה זו נשענה על טעמים מקצועיים וענייניים, כך שאין מקום להתערבות בה. להשלמת התמונה צוין בתגובה כי בימים אלו מגובשת בפרקליטות המדינה הנחיה כוללת שעניינה הטיפול בנפגעי עבירה אשר תחליף את ההנחיה הקיימת ובה תעוגן הפרקטיקה הנוהגת כיום בפרקליטות לפיה נפגעי עבירה רשאים לעיין בכתב האישום למעט במקרים חריגים הנכללים בגדרו של סעיף 9(2) לחוק זכויות נפגעי עבירה.

25. באשר לדרישת העותרת כי בית משפט זה יכריע בין פסק דינו של בית משפט השלום לבין פסק הבוררות או יקבע שמעשים מסוימים של המשיב עולים כדי הטרדה מינית – טוענות המשיבות כי אלה הן טענות שבמהותן נועדו לערער על פסק דינו של בית משפט השלום, ועל כן אין לקבלן. המשיבות מציינות כי לאחר מתן פסק הדין נבחנה בפרקליטות המחוז האפשרות לערער על פסק הדין אולם בנסיבות הקונקרטיות של המקרה ומטעמים מקצועיים שונים הוחלט שלא להגיש ערעור, כפי שאף נמסר לבאת-כוח העותרת במענה לפנייתה בנושא זה.

26. בכל הנוגע לטענות העותרת ביחס לנוסח פסק הדין המאפשר את זיהוי העותרת טוענות המשיבות כי חלק מהטענות "אינן משוללות יסוד", וכן צוין כי ההחלטה ניתנה מבלי שהתבקשה תגובת הפרקליטות. עם זאת, לשיטתן של המשיבות, ככל שהעותרת מעוניינת להשיג על החלטה זו היה עליה להגיש ערעור בהתאם להוראות סעיף 70ד(א)(2) לחוק בתי המשפט, התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט) שקובע כי ערעור על החלטה בעניין פרסום צריך להיות מוגש בתוך שבעה ימים. הפרקליטות מוסיפה ומציינת כי ככל שהעותרת תבקש הארכת מועד להגשת ערעור על החלטה האמורה, היא תיתן הסכמתה לכך, וכך יוכלו הן העותרת והן הפרקליטות לפרט את עמדתן באופן סדור בפני הערכאה המתאימה. באשר להנהלת בתי המשפט, הודגש שוב כי נוסח הפרסום הועבר על-ידי בית משפט השלום וכי אין לאגף הדוברות סמכות לשנות את הנוסח או להתערב בשיקול הדעת השיפוטי בהקשר זה. לצד האמור, הובהר כי המשיבות מייחסות חשיבות רבה לשמירה על פרטיותם של נפגעי ונפגעות עבירות מין, ועושות מאמצים גדולים כדי לאפשר הגשת תלונות ומסירת עדויות בהליכים פליליים בלא חשש מחשיפה וזיהוי שלא לצורך. המשיבות מציינות כי הן אינן חולקות על כך שיש להקפיד, ככל הניתן, שגם החלטות שיפוטיות לא יכללו פרטים שיאפשרו זיהוי של מתלוננים על-ידי סביבתם הקרובה, בכפוף לשיקול דעתה של הערכאה השיפוטית.

27. בכל הנוגע לבקשת העותרת להורות להנהלת בתי המשפט לדרוש תיקונים של פרסומים מסולפים על פסק הדין, נטען כי הנהלת בתי המשפט אינה גוף המפקח על עיתונים וכלי תקשורת. כמו כן, מפנות המשיבות בתגובתן לתביעה אזרחית שהגישה העותרת בחודש נובמבר 2020 לבית משפט השלום בהרצליה – נגד עיתון "גלובס", העיתונאי שכתב את הכתבה שפורסמה על פסק הדין והנהלת בתי המשפט – ובה היא טוענת כי נוסח פסק הדין שפורסם כולל פרטים שהובילו לזיהויה באופן שגרם לה נזק. מלבד פיצוי כספי, העותרת ביקשה בתביעה זו להורות לעיתון "גלובס" להסיר את הכתבה ופרסומים נלווים לה (ת"א 16281-11-20). ביום 17.1.2021 הגישה הנהלת בתי המשפט בקשה לדחיית התביעה על הסף. הדיון בתביעה קבוע, בעת הזו, ליום 6.6.2021.

28. בכל הנוגע למסירת הקלטות של דיוני ההוכחות טוענות המשיבות כי אף בעניין זה על העותרת להגיש ערעור לערכאה המתאימה בהתאם לסעיף 70ד(א)(2) לחוק בתי המשפט, ועל כן אין מקום להידרש לטענות במסגרת הנוכחית תוך עקיפת הליכי הערעור הפלילי. למעלה מן הצורך לשיטתן, טוענות המשיבות כי לעותרת נמסרו התמלילים של חלק מדיוני ההוכחות כך שאין בהקלטות עצמן תרומה ייחודית.

29. ביום 7.3.2021 הגיש המשיב את תגובתו המקדמית לעתירה ובה טען, בין השאר, כי בית משפט זה בשבתו כבג"ץ אינו מוסמך להכריע בכל הנוגע למגבלות של איסור פרסום שנקבעו בהליך פלילי. עוד טוען המשיב כי העותרת מעלה טענות ערעוריות על פסק הדין שניתן בעניינו ואין לאפשר לה לעשות כן בהתחשב בכך שמדובר בפסק דין חלוט שלא ניתן עוד לערער עליו.

30. בכל הנוגע לקבלת תמלילים והקלטות של העדויות בהליך הפלילי טוען המשיב כי בית משפט השלום שקל את טענותיה של העותרת וקיבל את בקשתה באופן חלקי. לשיטתו של המשיב אין להתערב בהחלטות של בית משפט השלום בעניין זה. עוד טוען המשיב כי אין סתירה בין פסק הבוררות לבין פסיקתו של בית משפט השלום הואיל ורף ההוכחה בשני ההליכים הוא שונה.

דיון והכרעה

31. לאחר ששקלנו את הדברים אנו סבורים כי דין העתירה להידחות על הסף, מאחר שהיא מכוונת לסעדים שאין בידינו לתת במסגרת הליך בג"צי, תוך עקיפתם של סדרי הדין המקובלים. זאת, מבלי להכריע ביחס למכלול טענותיה של העותרת, ואף תוך שמירתן כך שתוכל להעלותן בהליכים המתאימים שעודם פתוחים בפניה.

32. נקודת המוצא לדיון בעתירה היא כי בית משפט זה בשבתו כבג"ץ אינו יושב כערכאת ערעור על החלטותיהן של ערכאות שיפוטיות מוסמכות, ובכלל זה על החלטותיה של ערכאה דיונית בהליך פלילי – הן פסק הדין עצמו והן החלטות הנוגעות לפן הניהולי של התיק (ראו: בג"ץ 5298/17 פלונית נ' פרקליטות מחוז מרכז, פסקה 4 (31.10.2017); בג"ץ 3072/20 גרינצייג נ' בית המשפט המחוזי בירושלים, פסקה 3 (17.5.2020)). אין לאפשר את עקיפתם של הליכי הערעור הקבועים בחוק על-ידי הגשת עתירה לבג"ץ (ראו: בג"ץ 6917/17 לביא נ' המפקח על הביטוח באגף שוק ההון והביטוח, פסקה 3 (10.6.2018); בג"ץ 1699/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (17.6.2020)). אכן, ניתן להבין לליבה של העותרת אשר בתוקף מעמדה כמתלוננת לא יכלה ליזום בעצמה הגשת ערעור על פסק הדין המזכה. אולם, אין בכך כדי לפתוח את הדלת לנתיב עוקף בדרך לא דרך.

33. דברים אלה אמורים הן ביחס להחלטה הנוגעת למסירת החומרים המבוקשים לעותרת והן ביחס להחלטה שעניינה השמטת פרטים נוספים מפסק הדין. הפרקליטות התוותה בתגובתה את הדרך הנכונה ללכת בה על-מנת להשיג על החלטות – ערעור

לבית המשפט המחוזי – ואף הודיעה על הסכמתה להארכת המועד להגשת ערעור על ההחלטה הנוגעת להשמטת הפרטים מנוסח פסק הדין שפורסם. דומה אפוא שדרכה של העותרת בהקשר זה סלולה ועליה לשטוח את טענותיה בכל הנוגע להיקף הראוי של איסור הפרסום בפני הערכאה המתאימה. בהקשר זה יצוין, ומבלי לקבוע מסמרות בדבר, כי ראוי לתת את הדעת לכך שכאשר נבחנת השאלה של סבירות זיהויו של האדם שפרטיו צריכים להיות מוצנעים יש להביא בחשבון גם את החשש לזיהויו על-ידי אנשים מסביבתו הקרובה שפרטי פסק הדין יובאו לידיעתם. אם כן, כמו בהקשרים אחרים, מבחן האדם הסביר נדרש לקונקרטיזציה. הדברים מקבלים משנה חשיבות כאשר מדובר בהגבלה על פרסום שמיועדת להגן על זכויותיהם של מתלוננים או נפגעי עבירה. המשיבות עמדו בתגובתן על החשיבות הנודעת להגנה על זכויותיהם של מתלוננות ומתלוננים, בפרט בעבירות מין, וזאת על מנת שלא להרתיעם מפני הגשת תלונות ומתן עדות במשפט פלילי. אין לנו אלא להצטרף לדברים אלה ולחזקם.

34. איננו נוקטים כל עמדה בשאלה האם השמטת הפרטים במקרה זה נעשתה כהלכתה, אם לאו, מה גם שהעותרת נקטה בהליך נפרד בעניין זה, כאמור לעיל. גם בכך יש כדי לחזק את המסקנה כי העתירה דנן אינה המסגרת הדיונית המתאימה לביור טענותיה. באשר לטענות שעניינן אופן פרסומו של פסק הדין בכלי התקשורת, מבלי לנקוט עמדה ביחס לפרסומים, למותר לציין כי להנהלת בתי המשפט אין כל סמכות על-פי דין לתת הוראות בנושא.

35. ככל שמדובר בהחלטות שהתקבלו בקשר להגשת כתב האישום נגד המשיב הרי שהחלטות אלה אינן פתוחות עוד לביקורת שיפוטית כאשר ההליך הפלילי התקדם ואף הסתיים בפסק דין חלוט. למעלה מן הצורך ובמישור העקרוני יוזכר כי זכות העיון של נפגע עבירה בכתב האישום מעוגנת בסעיף 9 לחוק זכויות נפגעי עבירה, בכפוף לחריג הקבוע בסעיף קטן (2) לסעיף זה, בנסיבות שבהן פרקליט המחוז או ראש יחידת התביעות במשטרה סבר כי מטעמים מיוחדים שירשמו אין להרשות את העיון. במקרה דנן, התקבלה ההחלטה על-ידי המשנה לפרקליט המחוז לפי הסמכתו, מטעמים מקצועיים. לצד זאת, רשמנו בפנינו את עדכון הפרקליטות ביחס להוצאת הצפויה של הנחייה כוללת מעודכנת של פרקליטות המדינה בנוגע לנפגעי ונפגעות עבירה, אשר מתוכננת להחליף את הנחיית פרקליט המדינה בעניין זה (ראו: הנחיית פרקליט המדינה 3.7 "מסירת העתק מכתב האישום לנפגע עבירה" (17.4.2019)) ועל-פי העולה מתשובת המשיבות אינה משקפת עוד את המדיניות העדכנית של פרקליטות המדינה. למותר להוסיף כי ככל שאלה הם פני הדברים – יש לקוות שגיבוש ועדכון ההנחיה יושלמו בהקדם האפשרי.

36. לבסוף, אף לטענות שכוונו להכרעה של בית משפט זה במשמעות המשפטית של שליחת הסרטונים והתמונות במקרה דנן לא היה על מה לסמוך, בהתחשב בכך שכתב האישום שהוגש במקרה דנן לא נסב על כך (ואף לא כלל אישום בעבירה של הטרדה מינית), וממילא איננו יושבים כערכאת ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום. למעלה מן הצורך אוסיף, כי למעשה אין כל הבהרה שנדרשת גם משום שהדברים הם בבחינת המובן מאליו. הטרדות מיניות הן מרובות פנים, ואין צריך לומר שאף הטרדה שאינה "פיזית" אלא כרוכה בהתייחסות למיניותו של העובד וליצירתה של סביבת עבודה בלתי נסבלת מבחינתו היא חמורה וקשה. על כן, במישור העקרוני וכאמור מבלי להתייחס לנסיבות המקרה שבפנינו, צריך להיות ברור ומובן שהפצת תמונות וסרטונים בעלי תכנים מיניים בסביבת עבודה היא התנהלות פוגענית שאינה לגיטימית, ולמעשה אף פעם לא הייתה כזו, גם אם בעבר הייתה מחוץ לתחום השגתו של המשפט (בעניין זה ראו: עש"ם 5771/01 פודלובסקי נ' נציב שירות המדינה, פ"ד נו(1) 463, 472-474 (2001); דפנה ברק-ארז "מזיהוי עוול לסעד: בעקבות Claiming, Blaming, Naming" מעשי משפט ג 33, 34-38 (2010)).

37. סוף דבר: העתירה נדחית. במכלול נסיבות העניין, אין צו להוצאות.

ניתן היום, ב' בניסן התשפ"א (15.3.2021).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט